

Az „ÁTMENET” munkásainak három típusú életfeladatáról

A Jóisten mindenkit céllal, feladattal küldött ebbe a világba, a mostani „világváltozásra” készülő időben pedig különösen. Szükség is van arra, hogy minden ember megtalálja a maga feladatát, és elfoglalja helyét, kimutassa valódi énjét...

Én most az Úr, Teremtő Atyánk oldalán tevékenyen „munkát vállalókról” szólok...

1. Vannak, akiknek az a **feladatuk, hogy** önmaguk életén keresztül példát mutatva letegyék, és másoknak is segítsenek **„letenni”** azt, ami hibás, bűnös, vagy egyszerűen csak lejárt az ideje, vagy aminek minősége olyan, hogy nem mehet át a Szeretet Világába. A legkomolyabb engesztelők is közöttük vannak.

2. Vannak – és ezek többnyire a fiatalok – akik olyan **„építő” feladatot** kaptak, hogy „az Új Világot” építsék, mégpedig egész hozzáállásukon, életfeladatukon, lelki beállítottságukon, lendületükön keresztül. Ők kevesebb „leteendő teherrel” születtek erre a Földre, mert nagyobb feladatot kaptak az építkezés előkészítésében, és annak tényleges megvalósításában.

3. És végül vannak, **akik e kettő között** állnak, és nem csak összekapcsolói, hanem **„felügyelői” is legyenek a folyamatoknak**, mindenhol segítsenek, és ott mindenhol ott kell legyenek, ahol éppen szükség van rájuk. Az a feladatuk, hogy mindhárom folyamatot ismerjék, és természetes módon fedezzék fel ebben a saját feladatrészüket is.

Ez utóbbi – **a középső** – talán a legnehezebb, mert saját önmaguk helyes fejlődésén kívül (amelyre minden embernek ügyelnie kell!) széles látókörral rendelkezve, jól kell ismerni a múltat, abból ki kell vonni az értéket, és olyan „beton-biztos” téglákat, esszenciákat kell gyártaniuk belőle és lerakni azokat, hogy e komoly alapokra mások biztonsággal rálephessenek. Fontos az is, hogy ez a „téglagyártás” egyáltalán nem lehet sablonos, nem lehet olyan megoldás, amibe az emberek már eddig is belefáradtak, mert akkor máris nem lépnek rá a biztonságukat keresők a segítő téglákra, helyette inkább egy helyben bizonytalankodnak, vagy bátorság helyett vakmerően lépnek, és sajnos sokan „meg is csúsznak”. Alapok hiányában elvétik a szép, nekik kirendelt Isteni Utat, amely pedig valódi boldogságot hozna...

A „tégla-gyártók” az „Őrállók”, az „értékmentők”, akiknek a fentiekén kívül még a „tégla minősége” is fontos kell, hogy legyen! Emellett, illetőleg éppen a minőség miatt látni kell a jövőt, a jövő lehetőségeit is, mert a mindenkori „Mostban” azt kell és lehet csak megteremteni és „legyártani”, ami a mi Mennyei Atyánk által elképzelt jövő számára szükséges!

Az „értékkeremtőknek” tehát Isten tapasztalattal rendelkező, bölcs munkásainak kell lenniük, akiknek minden tudását alázatos szeretetből Isten Oltárára kell letenniük, hogy azt az Úr az Ő Isteni Szándéka szerint használhassa fel! Ők bármilyen életet élnek is, akármilyen földi feladatot is bíz rájuk az Úr, csendben átadják Istennek életüket, munkájukat, azok eredményét, és a megáldott értékek felmutatásával vezetnek.

Ők azok, akiknek le kell magukról rázni a múlt béklyóit, mindazt, ami hamis, elcsépelet vagy igaztalan akár stílusában, akár a szokásokban, és az élet bármely területén is meg kell tenniük ezt, ugyanakkor feladatuk, hogy pontosan meghatározzák azt is, hogy milyen területen mi jelent értéket, mi az, ami Szeretetalapú. És a legtisztább igazságokat mindenből kiemelve kell feltárni, és elfogadtatni másokkal azokat, majd megteremteni a lehetőségét annak, hogy a maradék emberi szokások tovább tisztítva, valódi „Téglák” tudjanak lenni az „Új Jeruzsálem” falaiban.

Mindemellett nem szabad, hogy a múltból áthúzódó szörnyűségek, amelyek még jelen vannak a szellemi sötétség és annak működése miatt a világban, lehúzó erővel hassanak rájuk. Viszont ennek ellenpólusaként, és mintegy segítségként a számukra, látniuk kell annyira a szépséges jövőt, amit Isten az embernek, az emberiségnek előkészített, hogy az elég vonzó kép legyen ehhez a nehéz munkához, és elég erős is, Isten Jóságának mások számára való megmutatásához.

Teljes szeretettel és józansággal kell vigyázniuk, hogy egyik oldal felé se billenjenek el, akármerre is nyújtanak segítséget, munkájuk kiegyensúlyozó és kiegyensúlyozott legyen!

Nekik kell legjobban megtanulni ADNI, még akkor is, ha olykor nem kapnak vissza semmit.

Isten munkásainak e „középütt állókat” kell figyelniük mindkét oldalról, mert ők alkotják a „Mérleg nyelvét”!

Akik **a múlt bűneinek felszámolására hivatottak**, azok, akik komoly engesztelő, olykor erősen önfeláldozó, szeretetet erősítő munkát végeznek, és a hamissággal harcolva, sokszor fényes lelkükkel is lemerülve a sötétségbe kell, hogy segítséget kapjanak abban, hogy valóban mi a jó és mi a helyes, valóban mi az érték. Az ilyen típusú ember kevésbé kezdeményező, inkább elfogadja a körülötte kialakult szokásokat, inkább javítani, tisztítani törekszik, mint újat hozni, vagy változtatni. Olyan engedelmes lelkek ők, akik olykor nehezen viselik a változásokat, még a rossz szokások megváltoztatását is.

Az ő nehéz munkájukhoz időnként csak egy enyhe zseblámpafény világít, szemük helyes látásmódját az Őrállók segítik, akik olykor erős igazságalapú „reflektoraikkal” rávilágítanak Isten Igazságára. Az eredményhez mindkettőnek jól és egymást elfogadva kell dolgoznia. Jézusban és Tanításában, az Evangélium tiszta gyakorlati megvalósításában pedig – még ha nem teljesen azonos nyelvezettel is, de – kifejezetten szükséges, hogy tudjanak, képesek legyenek együttműködni.

A helytelenségek és bűnök felszámolására hivatottaknak le kell nyesegetni a félreértelmezéseket, a vadhajtásokat, és tudni kell helyesen megmetszeni Isten Szólejét, hogy az dúsan termő, jó gyümölcsöt hozó legyen.

Az Órálló itt csak szerényen és alázattal tanácsot adhat, a munka nem az övé, át nem veheti, még akkor sem, ha tisztábban látja. Neki az a feladata, hogy minden tisztánlátását munkába állítva, gyengéden, de folyamatosan, kitartással segítsen, mert akinek a sötétben kell dolgoznia, az könnyen megvághatja a kezét!

A „sötétség erői” ugyanis mindent elkövetnek, hogy az óvatlan, esetleg kifáradt ember valahogyan mély sebből vérezzen, és ereje azon keresztül elfolyjon, vagy hogy éppen fájdalmas sebei miatt Isten ellen forduljon!

A „szőlőt metsző” munkás azonban jól teszi, ha elfogadja a segítséget, mert a tiszta, új kis rügységeket nem sértheti meg, kárt nem tehet! Saját feladata is csak akkor lesz eredményes, ha olykor kitekint a fényre, és felülbírálja a fényhiányos helyeken végzett munkáját.

Az „építőknek” sem könnyű manapság a feladata, mert nekik nagyobb képességek, kisebb életnehézségek jutottak osztályrészül, de hiányzik náluk a múlt bölcsessége és tapasztalata. Lendületükkel elsöpörhetnek dolgokat is, amelyeket szükséges lenne megtartani, és ezáltal nagy igazságokat is felületesen kezelnek. Értékes „téglikat” ugranak át, amelyek azonban azért vannak lépteik alá rakva, mert a következő lépésnél már süppedős zombók van! Az ő számukra veszélyt jelent a felületesség, vagy az alázat hiánya, illetőleg erejük túlértékelése. Fontos, hogy ezeket a hibákat kidolgozzák magukból, és teljesen elhagyják őket!

Az építők legnagyobb nehézsége az alázat elsajátításában van, és abban, hogy mindaz a kép, amit ők „jövőképként” látnak, az hamis is lehet! El kell fogadniuk az előttük járók tapasztalatát, szükséges is ezekből a tapasztalatokból tanulniuk, mert különben lehúzó örvénybe is belekerülhetnek.

Szükséges tanulniuk, és elfogadniuk az előttük járók segítségét, hogy Isten Igaz Fényét és Igéjét a hamis csillogástól és hazug szavaktól teljes biztonsággal tudják megkülönböztetni. Életükben fontos tehát a tisztelet kifejtése mások munkája iránt, és a türelem és fegyelem kialakítása ahhoz, hogy a megfelelő „téglikat” megtalálják, mert Isten nem enged hibás anyagokat beépíteni a „Jövő Városának” falába!

Ezért ők is el kell, hogy fogadják az Órállók segítő kezét, akik számára Isten minden feladathoz megadja a szükséges tisztánlátást. *Meg kell tanulniuk, hogy csak összefogással, ítélkezéstől mentes gondolkozással, tiszta és mély szeretettel tudnak előbbre jutni. Más megoldás egyszerűen nem létezik!*

Így hangolja össze Isten minden munkását, egyenlő esélyt adva mindenkinek a fejlődésre.

Minden „csoportnak” az előrehaladás érdekében lelkükkel szoros kapcsolatban kell lenniük, Istennel és egymással egyaránt, mert ez a munka jól csak Általa, Vele és Benne végezhető el!

Az emberi működési folyamatok eddig is így zajlottak, de **most, egy nagyobb szabású változás küszöbén mindez kiélezetten mutatkozik.**

A fenti felsorolásokból az is következik, hogy **nem lehet azonosan kezelni, tanítani, vezetni mindhárom munkafázisban tevékenykedőket!** Egyik csoportba tartozó embert ilyen, a másikat másmilyen stílusban lehet csak „megszólítani”. Itt már nem a „szellemi általános iskolában”, hanem (szellemi értelmezéssel élve) legalább a „szakközépiskolában” tanul az „élet iskoláját járó” egyén.

Valahogyan itt is Jézus kell, hogy legyen a példa, Aki **„példabeszéd nélkül nem tanított, de amikor egyedül volt tanítványaival, mindent megmagyarázott nekik.”** – (Mk. 4 / 34.) Személyesen viszont Jézus mindenkit a „saját hangján” szólított meg, vagyis egészen másképp beszélt egy-egy tanítványával négy szemközt, másképp tanította az apostolokat, és másképpen szólt a tömegekhez.

Ami közös, az a „Személyes Isten” Szeretete és Lélek általi vezetése, hiszen a Szentléleknek senki ember nem szabhat határt, Ő Isteni Természete szerint úgy és akkor erősít meg bárkit és olyan módon, ahogyan Ő akarja.

Ezenkívül mindenkire nézve igaz tény az is, hogy szükséges, hogy egy bizonyos lelki finomságra, érzékenységre szert tegyenek az egymás mellett Isten Országáért küzdő felek, mert a helyes segítségnyújtás, együtt-dolgozás csak az Isteni Szeretet alapján jöhet létre.

Isten Szeretete ugyanis minden (minden!) gyermeke felé igazságosan és kiegyensúlyozottan, az illető számára a lehető legjobbat elősegítő módon, az életben Életet biztosító módon működik, mert Ő a legbiztosabb Alap és Vezető is egyben.